

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 16 kwietnia 2020 r. K. L. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. odszkodowania w wysokości 50 000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lutego 2018 r., wskazując na bezprawność wypowiedzenia łączącej strony umowy o pracę. Wskazał, iż pracodawca w swoim oświadczeniu powołał się na zmiany organizacyjne i likwidację zajmowanego przez powoda stanowiska dyrektorskiego. Powód wypowiedzenia nie kwestionował, bowiem w istocie nastąpiło ono wkrótce po połączeniu szpitala, w którym był zatrudniony, z pozwanym podmiotem. Po czasie jednak uchwała Sejmiku Województwa (...) o połączeniu szpitali została uznana za nieważną przez sądy administracyjne, co ostatecznie prowadziło do wydania drugiej uchwały organu samorządowego w tym samym przedmiocie. W istocie zatem dopiero wówczas zaistniały podstawy do ewentualnego wypowiedzenia umowy i skutecznego przejścia pracowników przez nowy podmiot. Dodatkowo powód wskazał na pozorność wypowiedzenia, o której świadczy istnienie w strukturach szpitala pół roku po jego zwolnieniu analogicznego do zajmowanego przez niego stanowiska.

(...) Wojewódzki Szpital (...) w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od przeciwnika kosztów procesu wskazując na wystąpienie z żądaniem po upływie ustawowego terminu przewidzianego dla kwestionowania prawidłowości wypowiedzenia. Dodatkowo powołał się na faktyczne połączenie szpitali i zmianę podmiotową po stronie pracodawcy już na podstawie pierwszej (uchylonej później) uchwały Sejmiku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

K. L. był zatrudniony w ramach stosunku pracy w (...) im. prof. A. S. w S. od 1 stycznia 2014r., w tym od 21 października 2016r. na stanowisku p.o. dyrektora do spraw ekonomiczno - administracyjnych. Od 1 stycznia 2015r. umowa łącząca powoda ze szpitalem była umową na czas nieokreślony.

Niesporne, a nadto: umowy o pracę – k. 12, 19, 28, 33 cz. B akt osobowych powoda

W dniu 15 listopada 2016r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr XVI/292/2016 w sprawie połączenia (...) im. prof. A. S. w S. z Samodzielnym Publicznym Wojewódzkim Szpitalem (...) w S., dla których to jednostek Województwo (...) było podmiotem tworzącym. Zgodnie z uchwałą połączenie następowało przez przeniesienie całego mienia (...) im. prof. A. S. w S. na (...) Wojewódzki Szpital (...) w S., a dniem połączenia był dzień wykreślenia podmiotu przejmowanego z KRS. Z tym dniem m.in. pracownicy szpitala przejmowanego stawali się pracownikami szpitala przejmującego na zasadach określonych w art. 23¹ k.p.

Niesporne, nadto uchwała Sejmiku Województwa (...) – k. 19

Na podstawie tej uchwały doszło do wykreślenia (...) im. prof. A. S. w S. z Krajowego Rejestru Sądowego z dniem 6 marca 2017r.

Niesporne, nadto powszechnie dostępne dane zawarte w Krajowym Rejestrze Sądowym - Rejestrze Stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nr KRS (...) (informacja z KRS – k. 15 – 18)

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2017 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w S. stwierdził nieważność wskazanej wyżej uchwały Sejmiku Województwa (...) w sprawie połączenia szpitali. Skarga kasacyjna wywiedziona od tego wyroku została oddalona przez Naczelnego Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 25 września 2019 r. sygn. akt II OSK 2637/17.

Niesporne, nadto wyrok WSA w S. (...) wraz z uzasadnieniem – k. 20 – 24, informacja o wyroku NSA – k. 26

W związku z orzeczeniem wydanym przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w S. Sejmik Województwa (...) podjął w dniu 30 października 2017 r. uchwałę nr (...) w sprawie połączenia (...) im. prof. A. S. w S. z Samodzielnym Publicznym

Wojewódzkim Szpitalem (...) w S.. Uchwała ta w przeważającej części, w szczególności co do kwestii wskazanych w odniesieniu do poprzedniej w niniejszym uzasadnieniu, pozostawała tożsama w treści. Różnica dotyczyła m.in. obowiązku osoby zarządzającej placówką przejmującą. W uchwale z dnia 16 listopada 2016r. osoba ta zobligowana była do złożenia wniosku o wykreślenie podmiotu przejmowanego z rejestru podmiotów prowadzących działalność leczniczą oraz wniosku o wykreślenie tego podmiotu z KRS, w uchwale z 2017r. natomiast jedynie do dokonania czynności określonych w art. 67 ust. 1 pkt 1 ustawy o działalności leczniczej.

Niesporne, nadto uchwały Sejmiku Województwa (...) – k. 25, 19

W dniu 12 kwietnia 2017r. (...) Publiczny Szpital (...) w S. wypowiedział powodowi umowę o pracę z powodu zmian organizacyjnych oraz likwidacji stanowiska p.o. zastępcy dyrektora do spraw ekonomiczno – administracyjnych skracając okres wypowiedzenia do miesiąca z jednoczesną wypłatą odszkodowania za to skrócenie.

Oświadczenie zawierało pouczenie o możliwości odwołania się do sądu pracy w terminie 21 dni.

Niesporne, nadto wypowiedzenie – k. 4 cz. B akt osobowych powoda

Powód we wskazanym w pouczeniu terminie nie wystąpił do sądu, gdyż wiedząc o zmianach organizacyjnych związanych z połączeniem szpitali nie miał podstaw by wątpić, że jego stanowisko ulega likwidacji.

Dowód: przesłuchanie powoda w charakterze strony (zapis skrócony – k. 67 – 68)

O nieważności pierwszej uchwały Sejmiku dotyczącej połączenia szpitali powód dowiedział się już po wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego. Wcześniej jednak, jeszcze w 2017r., z doniesień medialnych uzyskał informację o podjęciu przez Sejmik kolejnej uchwały w tym samym przedmiocie.

W międzyczasie K. L. posiadał także informację, iż zatrudniony w pozwanym szpitalu kierownik działu technicznego K. D. objął stanowisko dyrektora ds. administracyjnych obok dotychczas zatrudnionych na stanowiskach zarządczych osób.

Dowód: przesłuchanie powoda w charakterze strony (zapis skrócony – k. 67 – 68)

W istocie od 1 lipca 2017 r. pozwany zatrudnił K. D. na stanowisku p.o. dyrektora do spraw administracyjnych, zaś od 1 lipca 2019 r. na nowo utworzone stanowisku zastępcy dyrektora do spraw administracyjnych.

Niesporne, oświadczenie strony pozwanej na rozprawie (w skróconym protokole błędny zapis)

Pismem z dnia 17 lutego 2020 r. K. L. wystąpił do mediatora sądowego o wszczęcie mediacji między nim a pozwanym szpitalem w sprawie odszkodowania za bezprawne rozwiązanie umowy o pracę.

Szpital nie wyraził zgody na mediację. Odpowiedź szpitala została przesłana powodowi pocztą elektroniczną w dniu 3 marca 2020r.

Niesporne, a nadto: dokumentacja dotycząca mediacji – k. 29 – 36

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

W przypadku niezgodnego z prawem lub nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę, pracownik może dochodzić uznania bezskuteczności wypowiedzenia (przywrócenia do pracy, jeśli umowa uległa już rozwiązaniu) albo odszkodowania (art. 45 § 1 k.p.)

Zgodnie z art. 264 § 1 kodeksu pracy odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę wnosi się do sądu pracy w ciągu 21 dni od dnia doręczenia pisma wypowiedzającego umowę. Jeżeli pracownik – bez swojej winy – nie dokonał w terminie

wskazanej czynności, sąd pracy na jego wniosek złożony w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminowi postanowi przywrócić uchybiony termin. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu (art. 265 § 1 i 2 k.p.)

Termin przewidziany w art. 264 § 1 k.p. stanowi termin prekluzyjny (zawity) prawa materialnego, wobec czego skutkiem jego uchybienia jest wygaśnięcie uprawnienia do zgłoszenia żądania. Jeśli więc pozew zostanie wniesiony po upływie tego terminu, i termin nie zostanie przywrócony, sąd oddala powództwo nie dokonując oceny, czy wypowiedzenie umowy o pracę było zgodne z prawem i uzasadnione (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2011r. II PK 21/11, LEX nr 1103021, z dnia 9 stycznia 2007r. II PK 158/06, LEX nr 948784, z dnia 23 czerwca 2005r. II PK 287/04, Pr.Pracy 206/1/33)

Bezspornym w sprawie było, iż powód uchybił terminowi do wniesienia odwołania. Pozew w tej sprawie złożony został bowiem po upływie ponad trzech lat od dnia dokonania wypowiedzenia.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do przywrócenia powodowi uchybionego terminu.

Uzasadniający przywrócenie brak winy w uchybieniu terminowi należy analizować w płaszczyźnie subiektywnej oceny stanu rzeczy przez pracownika, zwłaszcza z uwzględnieniem stopnia jego wykształcenia i posiadanej wiedzy prawniczej oraz doświadczenia życiowego, a także obiektywnego miernika staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy. W orzecznictwie za usprawiedliwiające opóźnienie przyjmuje się przykładowo chorobę, podjęcia działań zmierzających do zakończenia sporu na drodze pozasądowej czy wprowadzenie pracownika przez pracodawcę w błąd co do rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę (por. chociażby wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2011 r., II PK 225/10, Legalis 381652, z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 186/10, Legalis 417502, z dnia 30 maja 2001 r., I PKN 415/00, OSNP 2003/7/168, z dnia 7 sierpnia 2002r., I PKN 480/01, OSNP 2004/8/138).

Powód wskazywał, iż nie wystąpił do sądu z odwołaniem od wypowiedzenia w ustawowym terminie nie mając podstaw do kwestionowania wskazanej w oświadczeniu pracodawcy przyczyny. Wiedzę o takich podstawach, a to nieprawidłowościach w połączeniu szpitali i pozostawieniu w strukturach pozwanego (czy też ponownemu utworzeniu) mającego podlegać likwidacji jego stanowiska podjął po dłuższym czasie od upływu terminu do wniesienia odwołania.

W ocenie sądu uchybienie terminowi do wniesienia odwołania w sytuacji braku podstaw do kwestionowania prawidłowości decyzji pracodawcy w świetle posiadanych na dzień wypowiedzenia danych, może uzasadniać przywrócenie uchybionego terminu, jeśli pracownik wystąpi z odwołaniem do sądu po pozyskaniu informacji świadczących o tym, że wypowiedzenie jednak pozostawało niezgodne z prawem lub nieuzasadnione. Trudno bowiem wywodzić dla pracownika negatywne skutki z tego, że nie wstępował na drogę sądową, gdy nie miał ku temu obiektywnych przesłanek. Wobec twierdzeń powoda i zgromadzonych dokumentów zachodzą podstawy do przyjęcia, że w dacie otrzymania wypowiedzenia K. L. pozostawał w błędnym, acz uzasadnionym okolicznościami przekonaniu o prawidłowości i zasadności wypowiedzenia. Przygotowywane przez dłuższy okres i głośne medialnie połączenie szpitali w sposób oczywisty odpowiadało zmianom organizacyjnym i wiązać się musiało z ograniczeniem stanowisk zarządczych.

Nie może to jednak prowadzić do przywrócenia powodowi terminu do wniesienia odwołania, nie wykazał on bowiem, by jego przekonanie uległo wzruszeniu na skutek zdarzeń, do których doszło w terminie 7 dni przed wystąpieniem z powództwem. Powód okoliczności takiej nie tylko nie wykazał, ale nawet nie podnosił. K. L. nie potrafił podać, kiedy dokładnie dowiedział się o nieważności uchwały o połączeniu szpitali (wskazywał jedynie, że było to po wyroku NSA), nie ulega jednak wątpliwości, że miał o niej wiedzę najpóźniej w dniu 17 lutego 2020r., gdy występował o mediację. Świadczy o tym jednoznacznie treść złożonego wniosku. Co więcej, powód wskazał, że jeszcze w 2017r. uzyskał z mediów informację o drugiej uchwale sejmiku w przedmiocie połączenia szpitali, co dawało mu asumpt do podjęcia wątpliwości w zakresie prawidłowości wypowiedzenia (zważywszy na podnoszoną argumentację co do

przyczyn nieprawidłowości). Już wówczas, wykazując się należytą dbałością o własne interesy, powód winien podjąć działania zmierzające do ustalenia tego stanu rzeczy i wystąpić z powództwem. Analogicznie przedstawia się rzecz z drugą okolicznością mającą świadczyć o nieprawidłowości wypowiedzenia, a to nieprawdziwością przyczyny - zachowaniem w strukturach szpitala tożsamego do zajmowanego przez powoda stanowiska. K. L. nie umiał wskazać, kiedy dowiedział się o tym, że stanowisko takie istnieje, wskazywał jednak w przybliżeniu rok 2018r., na pewno zaś nie podawał zdobycia w tym zakresie wiedzy bezpośrednio przed wystąpieniem z powództwem.

Usprawiedliwione uchybienie terminowi do wniesienia odwołania od wypowiedzenia nie może powodować przewrócenia tego terminu, gdy w ciągu 7 dni od ustania przyczyn uchybienia (w tym wypadku pozyskania wiedzy o okolicznościach mogących czynić wypowiedzenie wadliwym) pracownik nie występuje z powództwem (obejmującym, choćby w sposób dorozumiany, wniosek o przywrócenie terminu). Tymczasem nawet od dnia poinformowania powoda o braku zgody szpitala na mediację upłynęło więcej nie tylko niż 7, ale i niż 21 dni (odpowiadających ustawowemu terminowi odwołania do sądu). Nawet zatem, gdyby uznawać próbę polubownego zakończenia sporu na drodze pozasądowej za usprawiedliwiającą dalsze wstrzymywanie się z powództwem, to i tak przywrócenie terminu nie mogłoby mieć miejsca.

Wszystko powyższe przemawiało przeciwko przywróceniu uchybionego terminu. W konsekwencji sąd nie miał podstaw do badania prawidłowości dokonanego powodowi wypowiedzenia.

Roszczenia powoda nie mogły być uwzględnione na innej podstawie. K. L. wywodził wprost żądanie odszkodowawcze z niezgodności z prawem wypowiedzenia, ta zaś może być wykazywana wyłącznie przez powództwo przewidziane w Kodeksie pracy (o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie) wniesione z zachowaniem odpowiedniego terminu (art. 264 k.p.). Bez wytoczenia takiego powództwa pracownik w żadnym innym postępowaniu nie może powoływać się na bezprawność rozwiązania umowy o pracę jako na przesłanki roszczeń odszkodowawczych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009r., sygn. II PK 164/08, OSNP 2010/19-20/227 i powołane tam orzeczenia). Podobnie rzecz ma się, gdy odwołanie od wypowiedzenia zostało oddalone chociażby z powodu uchybienia terminowi do jego wniesienia. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2012r., III PK 265/11, OSNP 2013/13-14/151).

Kodeks pracy pozwala na subsydiarne stosowanie przepisów kodeksu cywilnego (w tym dotyczących naprawienia szkody) wyłącznie w kwestiach nieunormowanych przepisami prawa pracy (art. 300 k.p.).

Dla porządku tylko zauważyć więc można, iż stwierdzenie nieważności pierwszej uchwały Sejmiku o połączeniu szpitali nie musiałyby wcale skutkować uznaniem wypowiedzenia za niezgodne z prawem jako dokonanego przez niewłaściwy podmiot i gdy nie doszło jeszcze do zmian organizacyjnych. Aby przejęcie zakładu pracy wywołało skutki w sferze pracowniczej nie zawsze musi być usankcjonowane prawnie w sposób prawidłowy, wystarczającym może okazać się faktyczne połączenie i realne funkcjonowanie pracodawcy wskutek przejęcia. Przesłanką stosowania art. 23¹ k.p. jest bowiem rzeczywiste przejęcie władztwa nad zakładem pracy przez nowy podmiot (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2003 r., sygn. I PK 67/02, OSNP 2004/14/240. Zważywszy na fakt wykreślenia przejmowanego szpitala z KRS jeszcze w marcu 2017r., wysoce prawdopodobnym wydaje się (wobec braku podstaw do przywrócenia terminu sąd nie prowadził postępowania dowodowego na wskazane okoliczności), iż faktyczne przejęcie nastąpiło przed dokonaniem powodowi wypowiedzenia.

W ocenie sądu okoliczności sprawy przemawiały za odstąpieniem od obciążania powoda kosztami procesu, na co pozwala art. 102 k.p.c. przewidujący w szczególnie uzasadnionych wypadkach możliwość nieobciążania przegrywającego proces kosztami drugiej strony. Podnoszone przez powoda i w części niesporne okoliczności czy to w zakresie losów uchwał o połączeniu szpitali czy stanowiska odpowiadającego stanowisku powoda w strukturach pozwanego, o których K. L. podjął wiedzę już po upływie ustawowych terminów do wniesienia odwołania, dawały pracownikowi uzasadnione podstawy do przekonania o swoich racjach. Także próby polubownego zakończenia sporu, choć nie miały wpływu na przywrócenie terminu do wystąpienia z odwołaniem, winny być oceniane na korzyść powoda. Zważyć należy, iż pozwana nie zgadzając się na mediację zaprzeczyła w całości twierdzeniom powoda

nie podając ze swojej strony żadnej argumentacji. Oczywiście szpital nie miał obowiązku wyjaśniać pracownikowi przyczyn swojego stanowiska, jednak brak odniesienia się do argumentacji dotyczącej wszak niespornych kwestii jak uchylene uchwały Sejmiku mógł umacniać wskazane wyżej przekonanie powoda o nieprawidłowości wypowiedzenia. Wszystko to, przy uwzględnianiu faktu, iż nakład pracy pełnomocnika pozwanego nie był duży, przemawiało za dokonaniem przez sąd rozstrzygnięciem w przedmiocie kosztów.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)